

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce Z.Š., bytem..., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. listopadu 2011 č.j. DSH/14332/11

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci s e v r a c í z účtu Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který mu bude vyplacen ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 29.12.2011, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 2.1.2012, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2011 č.j. DSH/14332/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 20.9.2011, sp. zn. PO 16404/2010, PO 1025/11 přest. č. 518/2010/PD, 17/2011/PD (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „*zákon o přestupcích*“) porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, „...že se dne 22.11.2010 ve 14:50 hodin, na pozemní komunikaci v obci Horšovský Týn, v ulici Vrchlického, jako řidič osobního automobilu Opel Frontera, SPZ... přes výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem“, za což mu byly uloženy sankce pokuty ve výši 25 000,-Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok I.). Stejným rozhodnutím byla dále zastavena proti žalobci vedená řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, (přestupku se měl dopustit dne 24.11.2010) z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona (výrok II.) a podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o přestupcích (přestupků se měl dopustit dne 22.11.2010. a 24.11.2010) z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (výrok III.).

V žalobě tvrdil, že žalovaný i správní orgán I. stupně svým postupem porušili ustanovení § 2 odst. 1 (zásadu legality) a § 3 (zásadu materiální pravdy) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Porušení zásady legality zakotvené v ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu se správní orgány dopustily tím, že správní orgán I. stupně ukládal sankci podle neexistující právní úpravy a nerespektoval ustanovení § 7 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť neukládal sankce, které dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy o přestupku rozhodoval. Žalovaný pak tuto skutečnost potvrdil, rovněž použil nesprávnou argumentaci a i on se tak dopustil stejného pochybení. Tím podle žalobce došlo k podstatnému porušení ustanovení řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

K tomuto žalobnímu bodu uvedl, že žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí konstatoval, že prvoinstanční orgán rozhodoval správně, když rozhodoval podle ust. 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění platném v době spáchání přestupku a uložil mu sankci podle § 22 odst. 4 téhož zákona ve stejném znění. Žalovaný se sice zabýval tím, zda by pozdější úprava nebyla pro žalobce příznivější, a správně dospěl k závěru, že je potřeba vycházet z právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku. Opomenul však ustanovení § 7 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění platném ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. ke dni 20.9.2011), podle nějž lze ukládat pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní orgán I. stupně rozhodoval dne 20.9.2011 a ukládal sankce podle ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 22.11.2010. Přitom v době, kdy prvoinstanční orgán takto rozhodoval, již toto ustanovení účinné nebylo (zrušila jej novela zákonem č. 133/2011 Sb. s účinností od 1.8.2011) a sankce podle tohoto ustanovení nebylo možné uložit. Dále uváděl, že žalovaný sice hodnotí, která právní úprava je pro žalobce příznivější a odkazuje se přitom na § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu I. stupně a na něj navazující ust. § 125c odst. 4 písm. a) téhož zákona. Nicméně v době posuzovaného jednání (tj. ke dni 22.11.2010) tato ustanovení ještě nebyla účinná. Žalobce zastává názor, že jeho jednání by skutečně mělo být posuzováno podle ust. 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 22.11.2010, neboť pozdější úprava obsažená v zákoně o silničním provozu pro něj není příznivější. Ovšem pokud se vychází z ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni

22.11.2010, pak by měla být žalobci ukládána sankce také podle tohoto zákona. Správní orgán ale uložit žalobci sankci podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích nemohl, neboť v zákoně už tato možnost ke dni 20.9.2011 neexistovala. V jeho případě neexistuje ani právní důvod pro uložení sankce podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně za přestupek spáchaný podle ust. 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění platném v době spáchání přestupku. Tato možnost ze zákona nevyplyvá a takovéto propojení dvou právních norem, které na sebe navzájem neodkazují, podle žalobce není možné. Navíc správní orgán I. stupně se při hodnocení odpovědnosti za přestupek i při ukládání sankce za něj odkazoval výhradně na zákon o přestupcích ve znění platném v době spáchání přestupku, nikdy nedošlo k překvalifikování na přestupek podle zákona o silničním provozu a s ohledem na ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích by pro to nebyl ani dán právní důvod.

Porušení zásady materiální pravdy zakotvené v ust. § 3 správního řádu se správní orgány dopustily tím, že správní orgán I. stupně neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz a některé další důkazy a žalovaný jejich provedení nepožadoval.

Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že navrhoval jako důkaz provedení svědecké výpovědi pana J.K. Žalobce je přesvědčen o tom, že pan K. by mohl přispět k objasnění celé věci a neprovedení tohoto důkazu způsobilo, že nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Ze stejného důvodu mohl správní orgán provést i svědeckou výpověď MUDr. M.M. a její zdravotní sestry paní K., neboť i ty by mohly správnímu orgánu sdělit více ke stavu věci. Odmítnutí podrobení se vyšetření dechovou či krevní zkouškou z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 22.11.2010 přímo nevyplyvá. Správní orgán by tak získal další důkaz svědeckou výpověď osoby, která je v této věci bezpochyby zcela nezaujatá.

Žalovaný ve vyjádření označil žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

K prvnímu žalobnímu bodu prezentoval názor, že žalobcův výklad ust. § 7 odst. 2 zákona o přestupcích je zcela nesprávný. Označené ustanovení hovoří o "druhu sankce", přičemž za druh sankce nelze považovat zákonné ustanovení (tedy ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích v dřívějším znění), nýbrž sankce dle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. S účinností od 1.8.2011 nedošlo k tomu, že by sankce pokuty nebo zákazu činnosti byly zrušeny. Jednání žalobce bylo posuzováno v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Nová právní úprava účinná od 1.8.2011 nebyla pro žalobce příznivější, a tedy správní orgány obou stupňů posuzovaly protiprávní jednání žalobce podle zákona účinného ke dni spáchání přestupku, tedy přestupek kvalifikovaly podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a za tento uložily sankce podle ust. § 22 odst. 4 téhož zákona v obou případech ve znění účinném ke dni 22.11.2010. Pro částečnou či úplnou překvalifikaci přestupku podle zákona o silničním provozu tak nebyl žádný důvod.

Ohledně výpovědi svědka J.K. konstatoval, že tento nebyl přítomen ani výzvy policistů k podrobení se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, ani jejich odmítnutí. Svědek by tak k věci nemohl nikterak vypovídat. Ostatně žalobce pouze v obecné rovině hovoří o zjištění skutkového stavu, neuvádí však, v čem by svědecká výpověď mohla pomoci

ke zjištění skutkového stavu. Jeho svědecká výpověď by tak byla zcela bezpředmětná. K výsledku svědkyně MUDr. M.M. a její zdravotní sestry uvedl, že by jejich provedení bylo vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu rovněž nadbytečné. Označené svědkyně nebyly přítomny výzvě Policie České republiky k podrobení se dechové zkoušce ani jejímu odmítnutí. K odmítnutí dechové zkoušky by tak nemohly nikterak vypovídat. Co se týče následného lékařského vyšetření, k tomuto byl žalobce rovněž vyzván na místě silniční kontroly a ani k výzvě k podrobení se lékařskému vyšetření by tedy tyto svědkyně nemohly vypovídat. Jediné, co by tak mohly tyto svědkyně popsat, by bylo odmítnutí odběru krve ze strany žalobce. K tomuto je však dostatečný podklad jak v protokolu o lékařském vyšetření na č.l. 3, kde je uveden důvod odmítnutí "má svůj důvod", tak i v tvrzení žalobce, který v odvolání ze dne 18.2.2011 doznává, že nesouhlasil s odběrem krve, jelikož mu nebyla umožněna dechová zkouška. Je tedy zřejmé, že se žalobce odmítl podrobit odběru krve, přičemž za zákonný důvod odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření (či jen dílčí části) nelze považovat to, že žalobci nebyla umožněna dechová zkouška (i pokud by toto tvrzení žalobce bylo pravdivé). Skutkový stav věci byl podle žalovaného zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a žalobcem označované důkazy by nepřinesly zjištění žádných relevantních skutečností.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Ve věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání při fikci souhlasu žalobce (č.l. 41) a za výslovného souhlasu žalovaného (č.l.37).

Úvodem soud považuje za nezbytné předeslat, že podle textu podal žalobce žalobu proti napadenému rozhodnutí, „a to proti celému jeho rozsahu.“ (str. 2, bod I., čtvrtý odstavec žaloby). Jak soud konstatoval v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sestával ze tří dílčích výroků, přičemž pouze pod bodem I. bylo rozhodnuto o vině žalobce a sankcích za přestupek; výrokem II. a III. bylo zastaveno řízení vedené proti žalobci pro další skutky. Žalovaný jediným výrokem zamítl odvolání a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí ve všech jeho třech výrocích. Žalobní námitky žalobce směřují výlučně do té neoddělené části napadeného rozhodnutí, ve které byl žalobce shledán vinným z přestupku a za tento přestupek potrestán. Vzhledem k dispoziční zásadě, na níž je správní soudnictví založeno, část napadeného rozhodnutí vztahující se k výroku II. a III. prvoinstančního rozhodnutí zůstala přezkumnou činností soudu fakticky nedotčena.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích v rozhodném znění z důvodu porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011 *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.*

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ke dni spáchání přestupku řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. Podle jeho § 16 *Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření* (odst. 2). Vyzvat osobu podle odstavců 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2 a 3 je oprávněn vedle dalších osob příslušník Policie České republiky (odst. 4), přičemž orientační vyšetření provádí také útvar Policie České republiky, odborné lékařské vyšetření provádí zdravotnické zařízení k tomu odborně a provozně způsobilé (odst. 5).

První žalobní bod, jehož podstatou je tvrzení o porušení § 2 odst. 1 správního řádu z důvodu nerespektování § 7 odst. 2 zákona o přestupcích, je neopodstatněný.

Podle § 2 odst. 1 správního řádu *Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy")*. Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle § 7 zákona o přestupcích *Odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější* (odst. 1). *Pachateli lze uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje* (odst. 2).

Pro potřeby posouzení důvodnosti prvního žalobního bodu je vhodné zopakovat, že se žalobce dopustil skutku specifikovaného ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí dne 22.11.2010. Prvoinstanční rozhodnutí vyhotovil správní orgán I. stupně dne 20.9.2011. V něm posoudil jednání žalobce jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a uložil sankce dle § 22 odst. 4 téhož zákona, a to pokutu v částce 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Napadené rozhodnutí žalovaný vyhotovil dne 2.11.2011.

Dále je nutné uvést, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1] a do zákona o silničním

provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. d) *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví.* Podle § 125c odst. 4 písm. a) téhož zákona *Za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) a podle § 125c odst. 5, věty první Za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.*

V napadeném rozhodnutí žalovaný poznamenal, „...že v mezidobí od spáchání přestupku dne 22.11.2010 a vydáním tohoto rozhodnutí o odvolání došlo ke změně zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, a to s účinností ode dne 1.8.2011. Odvolací správní orgán se tedy zabýval tím, podle jakého zákona posuzovat odpovědnost za přestupek odvolatele při rozhodování o odvolání ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy že *"Odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější."*

Odvolateli byly ukládány sankce za přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích podle ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích (účinného do 31.7.2011), a to sankce pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákazu činnosti od jednoho roku do dvou let. S účinností ode dne 1.8.2011 by byl přestupek odvolatele kvalifikován jako přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za který by se ukládaly sankce podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, a to opět sankce pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákazu činnosti od jednoho roku do dvou let. Odvolací správní orgán tedy posuzoval odpovědnost za přestupek odvolatele podle zákona účinného v době spáchání přestupku, tedy ke dni 22.11.2010 podle ust. § 7 odst. 1 věty před středníkem zákona o přestupcích, neboť k postupu podle ust. § 7 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebyly důvody (neboť pozdější právní úprava nebyla pro odvolatele příznivější).“

Žalobce v žalobě posouzení odpovědnosti za přestupek jím spáchaný z pohledu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích výslovně akceptuje. O tom svědčí pasáž žaloby: „Žalobce zastává názor, že jeho jednání by skutečně mělo být posuzováno podle ust. 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 22.11.2010, neboť pozdější úprava obsažená v zákoně o silničním provozu pro něj není příznivější.“

Žalobce však tvrdí, že absentovalo ustanovení, na jehož podkladě mu správní orgány mohly uložit sankci, pakliže ke dni 20.9.2011 se již ustanovení § 22 odst. 4 v zákoně o přestupcích nenacházelo a ustanovení § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu v době posuzovaného jednání (tj. ke dni 22.11.2010) ještě nebylo účinné. Nadto propojení obou právních předpisů (zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu) ze zákona nevyplývá, správní orgány „překvalifikování“ na přestupek podle zákona o silničním provozu neprovedly a s ohledem na § 7 odst. 1 zákona o přestupcích pro takový postup nebyl ani právní důvod.

Žalobcův právní názor je zcela mylný.

Ustanovení § 7 zákona o přestupcích upravuje časovou působnost právního předpisu – zákona o přestupcích, která souvisí s účinností právního předpisu a jeho zpětnou působností (retroaktivitou).

Podle ustálené soudní judikatury i převažujících názorů doktríny lze aplikovat zásady trestního práva i pro účely správního práva trestního. Tak např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008 – 115 (dostupný ve Sb. NSS č. 1856/2009) „*V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č.j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. V rozsudku ze dne 13.6.2008, č.j. 2 As 9/2008-77, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „... o výslovné akceptaci principu retroaktivního působení zákona ve prospěch pachatele v oblasti správního trestání jednoznačně svědčí také ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle něj se odpovědnost za přestupek posuzuje nikoli podle zákona účinného v době spáchání přestupku, nýbrž podle pozdějšího zákona tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Nejedná se tedy o nic jiného než o průmět a konkretizaci citované ústavní zásady (poznámka soudu“ zásady uvedené v čl. 40 odst. 6 Listiny) do běžného zákona, tj. do zákona o přestupcích.“ (rozsudek dostupný ve Sb. NSS č. 1684/2008).*

Znění § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, konkrétně slova *Odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy...*, svědčí pro závěr, který je potvrzen i výše zmiňovanou judikaturou, že při změně právní úpravy se zákon účinný v době spáchání přestupku a zákon účinný v době rozhodování správního orgánu o přestupku posuzují jako celek a jako celek se zásadně na posuzovaný případ také aplikují. Nelze proto při vyvozování odpovědnosti za konkrétní skutek využít jednotlivá ustanovení jak z původní tak i z následné právní úpravy, např. využít z jednoho zákona ustanovení vymezující skutkovou podstatu určitého přestupku a ze zákona druhého ustanovení o druhu a výměře sankce. To platí i pro případ, že skutková podstata bude v později účinném zákoně formulována zcela shodně a identické budou jak druhy sankcí, jež zákon dovolí za přestupek uložit, tak jejich rozpětí.

Na rozdíl od § 7 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří ust. § 7 odst. 2 téhož zákona o druhu ukládané sankce, nikoliv o zákoně, podle něhož se posuzuje odpovědnost za přestupek. Druhem sankce je přitom třeba rozumět sankce, jejichž výčet obsahuje § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle něj *Za přestupek lze uložit tyto sankce: a) napomenutí, b) pokutu, c) zákaz činnosti, d) propadnutí věci*. Ust. § 7 odst. 2 zákona o přestupcích v určitém slova smyslu limituje pravidlo zakotvené v předchozím odstavci, protože ukládá povinnost uložit pachateli přestupku vždy jen takový druh sankce, který zná a dovoluje uložit i právní úprava účinná v

době, kdy se o přestupku rozhoduje. V důsledku § 7 odst. 2 zákona o přestupcích tedy může nastat situace, kdy dříve účinný zákon nebude možné aplikovat jako celek, resp. v plném rozsahu, jelikož pozdější zákon sankci zákona předchozího uložit neumožňuje.

O takovou situaci se však v posuzovaném případě nejedná, protože za totožnou skutkovou podstatu jak zákon o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011, tak zákon o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném od 1.8.2011 dovoloval uložit shodné sankce, navíc ve zcela shodném rozpětí, tj. pokutu od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let (viz § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011 a § 125c odst. 4 písm. a), odst. 5 zákona o silničním provozu).

Soud tedy uzavírá, že správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu se zákonem, když dovodily nezbytnost posuzovat žalobcův přestupek podle právní úpravy zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (§ 22 odst. 1 písm. d) a podle stejné právní úpravy ukládaly i sankce (§ 22 odst. 4). Zásadu legality tím neporušily.

Ani druhý žalobní bod, v němž žalobce tvrdil porušení § 3 správního řádu pro neprovedení svědeckých výpovědí v žalobě označených osob, nepovažuje soud za důvodný.

Podle § 3 správního řádu *Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Aby mohl správní orgán uznat řidiče vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, musí prokázat, že byl vyzván k orientačnímu vyšetření, případně i k odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu a že výzvu neakceptoval.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „K části výroku I. napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán uvádí, že k tomuto bodu odvolatel navrhoval toliko svědka J.K., který měl oznámit Policii České republiky, že odvolatel měl řídit pod vlivem alkoholu. S tím, že tento svědek nebyl slyšen, se však správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal na str. 7 dole napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že tento svědek nebyl přítomen projednávanému přestupku (tedy silniční kontrole a odmítnutí provedení vyšetření na zjištění, zda nebyl odvolatel pod vlivem alkoholu, na základě výzvy policisty). S tímto názorem správního orgánu I. stupně se odvolací správní orgán ztotožňuje, neboť J.K. toliko oznamoval podezření, že odvolatel řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Správní orgán I. stupně však přestupek odvolatele, který by měl spočívat v tom, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, neprojednával, a tedy nebyl zde ani důvod jmenovaného svědka vyslechnout. Co se týče "policejního spisu", pak tento je od počátku řízení součástí spisové dokumentace, a tedy nebyl důvod jej opětovně opatřovat. Dle protokolu z ústního jednání dne 20.9.2011 pak byla odvolateli dána možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, a tedy i spisový materiál zaslaný správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky byl odvolateli k dispozici. Co se poté týče samotného přestupku dne 22.11.2010, kterého se odvolatel dopustil nejprve odmítnutím dechové zkoušky a následně v rámci lékařského vyšetření i odmítnutím odběru krve, tomuto přestupku byli přítomni právě slyšení policisté prap. V.F. a nstržm. M.R., o čemž vypovídali při svědecké výpovědi podané

dne 3.2.2011 před správním orgánem I. stupně. Jejich výpověď je pak v souladu s oznámením přestupku, úředním záznamem a protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem (všechny písemnosti ze dne 22.11.2010). Ze spisového materiálu pak nevyplývá, že by tito svědci měli jakýkoliv vztah k odvolateli či k projednávané věci, a tedy že by měli jakýkoliv zájem na výsledku řízení o přestupku vedeného proti odvolateli. Z tohoto důvodu tak odvolací správní orgán hledí na tyto svědky jako na nezávislé, a tedy hodnotí jejich výpovědi jako věrohodné. V porovnání s výpovědí odvolatele ze dne 12.1.2011 při ústním jednání pak odvolací správní orgán hodnotí jako účelovou výpověď odvolatele, že dechové zkoušce se chtěl podrobit, ale nebylo mu to umožněno, jako účelovou. Odvolatel pak dokonce nepopírá, že následně odmítl podrobit se odběru krve při lékařském vyšetření. Odvolatel však byl povinen se podrobit lékařskému vyšetření včetně odběru krve, přičemž domněnka odvolatele, že by mohl mít pozitivní test z důvodu požití léku, není zákonným důvodem, pro který by mohl řidič odběr krve odmítnout. Jestliže pak odvolatel k tomuto přestupku uvádí, že správní orgán I. stupně odmítl provedení dalších důkazů, pak není zcela zřejmé, jaké důkazy odvolatel požaduje. Jestliže se jedná o jím navržené svědky, pak není zcela zřejmé, k čemu by tito svědci v rámci řízení měli vypovídat, neboť nebyli přítomni silniční kontrole ani následnému lékařskému vyšetření, a tedy je jejich výslech bezpředmětný. Odvolací správní orgán pak uvádí, že považuje tento přestupek odvolatele za dostatečně zjištěný a prokázaný na základě výpovědí nezávislých svědků -policistů. Z uvedenému důvodu považuje odvolací správní orgán toto obvinění za prokázané...“.

Soud se s argumentací žalovaného zcela ztotožňuje. Dodává, že žalobce v žalobě nespecifikoval, v jakém směru či z jakých příčin dle jeho názoru zjištěný stav věci vzbuzuje důvodné pochybnosti, které by vyvolaly potřebu doplnit dokazování. Výslech svědka K. by byl podle přesvědčení soudu nadbytečný a procesně neekonomický, jelikož J.K. nebyl přítomen při silniční kontrole ani při lékařském vyšetření žalobce v nemocnici. Objektivně tak nemůže vypovídat o právně relevantních skutečnostech (o výzvě ze strany policistů, případně lékařky a o žalobcově reakci na výzvu). Výslech svědkyň MUDr. M. a zdravotní sestry K. v průběhu přestupkového řízení žalobce nenavrhoval. Ani tyto osoby však nebyly přítomny při silniční kontrole a tudíž ze stejných důvodů jako J.K. nemohou podat svědectví k výzvě policistů adresované žalobci za účelem provedení orientační dechové zkoušky. Že dále žalobce odmítl, ač byl k tomu vyzván policisty, podrobit se odběru krve, není spornou skutečností, neboť tuto skutečnost sdělil sám žalobce při výpovědi u správního orgánu I. stupně dne 12.1.2011 a jeho výpověď koresponduje s výpověďmi svědků F. a R. a s údajem v protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem. Výslech MUDr. M. a zdravotní sestry K. by byl nadbytečný.

Soud na základě těchto úvah dospěl k závěru, že neprovedení žalobcem označovaných důkazů nemělo za následek porušení zásady materiální pravdy, tedy porušení § 3 správního řádu.

Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť správní orgány neporušily zásadu legality ani zásadu materiální pravdy, v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.r.s. ji zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

Žalobce vzal zpět návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a proto soud rozhodl o vrácení soudního poplatku zaplaceného kolkovými známkami za podaný návrh (výrok III.)

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. května 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová